

Ludvig Norman med en egen röst

Konserthuset, Stockholm, 14 februari 2019

Ludvig Norman: Symfoni nr 3

Johannes Brahms: Pianokonsert nr 2

Kungliga Filharmonikerna

Dirigent: Sakari Oramo

Piano: Martin Helmchen

Foto: Sakari Oramo © Jan-Olav Wedin

Vad kan Johannes Brahms ha gemensamt med vår egen Ludvig Norman och vad får de att samsas på en konsert? Svaret på den frågan är Robert Schumann. I en ofta citerad artikel, "Neue Bahnen" i *Neue Zeitschrift für Musik* från den 10 oktober 1853, lyfter Schumann fram den unge Brahms med orden "mannen vid vars vagga gracer och hjältar höll vakt". I samma artikel nämns Ludvig Norman, som tillsammans med ett tiotal andra nya unga tonsättare också spås en lovande framtid. Tidningen, som grundats av Schumann, kom ut i Leipzig. Där hade Norman utbildat sig under fyra år mellan 1848 och 1852, de två första åren på det berömda konservatoriet.

Före paus fick **Sakari Oramo** med Ludvig Normans symfoni nr 3 verkligen ge prov på vad svensk musikhistoria innehåller för skatter. Symfonin visar på såväl vissa folkligare melodiinslag som mer dramatiska avsnitt. I finalsatsen kan man höra lite schumannska drag, men säg den tonsättare som är fri från influenser och inspiration. I ett kort filminslag på Konserthusets hemsida berättar Oramo att han tittat igenom många partiturer på svenska symfonier och fastnat för Ludvig Norman och hans tredje symfoni, "som har en röst som är riktigt egen, även ur ett europeiskt perspektiv". Senast Normans symfoni klingade i detta konserthus var 2010 och då med **Andrew Manze** som dirigent. Kvällens framförande av symfonin spelades in för att senare kunna upplevas via Konserthusets hemsida.

Efter paus var det den tyske pianisten **Martin Helmchen** som tolkade Brahms dramatiska andra pianokonsert, vilken Brahms har utökat till ett fyrsatsigt verk och också låtit pianostämman mer integreras i orkestersatsen. Verket uruppfördes i Budapest med Brahms vid tangenterna. I den sista satsen poängterades de drag av ungerska danser som finns i musiken. En filharmonisk orkester i toppform som inspirerades av Helmchens kraftfullt helgjutna spel.

Efter denna känslostormande och intensiva tolkning gav kvällens solist, Martin Helmchen, ett välbehövligt extranummer för att få publiken att landa. Mycket känsligt och noga utvalt blev det Intermezzo A-dur ur op.118 av Brahms. Det var precis vad som behövdes för att samla ihop alla intryck från konserten.

Evabritt Selén